Lumihiutaleet putoilivat hitaasti maahan Amandan ikkunan ulkopuolella. Hän istui pöydän ääressä höyryävän kahvimukillisen kanssa katsoen televisiota. Uutiset alkoivat ja Amanda kurkotti kohti kaukosäädintä iskien siteessä olevan kätensä kevyesti pöytään. Amanda irvisti kivun väreillessä hänen kädestään. Oli kulunut jo pari päivää siitä kun hän oli joutunut sairaalaan otettuaan luodin murhaajan puolesta. Amanda käänsi television ääntä korkeammaksi ja nojautui sitten taaksepäin tuolillaan siemaillen kahviaan. "Viime viikon sunnuntaina ITT:n päämajan edustalla alkoi kiivas tulitaistelu viiden Uusnatsien kulkueeseen osaa ottaneen miehen hyökätessä auton kimppuun joka kuljetti murhasta pidätettyä Gustav Stenbergiä." Uutisankkuri selosti. Ruudulla näkyi valvontakameroiden kuvaamaa videota hyökkäyksestä. Nahkatakkimies oli selin kameraan eikä Amanda kyennyt näkemään tämän kasvoja.

"Kaksi vartijaa ja kaikki viisi hyökkääjää kuolivat tulituksessa. Gustavia kuljettanut Amanda Karonen haavoittui lievästi työntäessään Gustavin pois tulitukseen yllättäen liittyneen nahkatakkiin pukeutuneen miehen luodin tieltä. Nahkatakki mies pakeni epäonnistuttuaan Gustavin tappamisessa ja apujoukkojen saapuessa päämajasta." He varmaan juoksevat ympäri Suomea yrittäessään selvittää kuka mies on. Amanda ajatteli, muttei kyennyt kieltämään etteikö olisi itsekin halunnut tietää mikä miehen syy oli yrittää tappaa Gustav. "Ehkä sinun olisi vain kannattanut antaa hänen kuolla." Amanda hätkähti yllätyksestä kuullessaan Danielin äänen ja kääntyi katsomaan oviaukkoa. Oviaukon reunaan nojaava Daniel katsoi häntä väsynein silmin.

"Ehkä, mutta taitaa silti olla parempi että Ruotsin pääministerin poika elää oikeudenkäyntiin asti sen sijaan että hänet lahdataan kadulla." Amanda sanoi hymyillen takaisin Danielille tämän kävellessä hänen luokseen. "Kello on vasta puoli seitsemän, sinun pitäisi olla vielä unessa... kuten minunkin." Daniel totesi unisena.

"En saanut unta." Amanda vastasi. Gustavin nauru kaikui hänen päässään. "Ai, no ehkä se johtuu tuosta kädestäsi. Levätä sinun silti pitäisi." Daniel sanoi haukotellen. "Näyttää siltä että sinä tarvitset unta enemmän kuin minä, se mitä minä tarvitsen on kutsu takaisin töihin." Amanda sanoi mietteliäänä.

"Minä vain tarkistin että olet kunnossa. Menen nyt takaisin nukkumaan." Daniel sanoi, suudellen Amandaa otsalle ennen kuin käveli pois. Minun pitää mennä ilmoittautumaan takaisin palvelukseen huomenna. Oli mukavaa ottaa parinpäivän lepo Danielin kanssa mutta minä en jaksa enää olla tekemättä mitään. Amanda pohti kääntyessään taas katsomaan televisiota. Hän katsoi televisiota vielä pari tuntia käyden välillä juomassa ja selaillen puhelintaan. Auringonvalon alkaessa paistamaan sisälle huoneeseen Amanda kävi suihkussa pessen hiuksensa, söi aamupalan ja siirtyi sohvalle lukemaan. Niin hän kulutti suurimman osan aamu päivästä kunnes kello oli yksi ja ovikello soi. "Minä avaan." Amanda huikkasi Danielille, nousi ylös sohvalta ja käveli ovelle. Hän avasi oven ja jäi seisomaan paikoilleen yllättyneenä. Sama sairaalassa käynyt ITT:n mies seisoi puvussaan kädet selän takana rappusilla.

"Anteeksi että tulin vasta näin myöhään mutten halunnut häiritä sinua aamulla." Mies sanoi tarjoten kättään: "Henri Aho, muistanet minut aiemmalta." Amanda nyökkäsi kätellen Henriä lyhyesti.

"Kyllä, minä muistan teidät, olemme tavanneet aiemmin." Amanda vastasi katsoen miestä odottaen.

"Kuten varmaan arvasitkin olen täällä kysymässä haluaisitko takaisin työskentelemään. Toni sanoi että sinä varmaan kaipaisit kentälle." Amanda

nyökkäsi. "No en voi sanoa ettei hän olisi ollut oikeassa." Amanda sanoi hymyillen hieman. "Mikäli olet siinä kunnossa, Tonilla on sinulle valmiina tehtävä. Hän suosittelee että pakkaat parille päivälle riittävät matkatavarat. Lähtö on tänään mikäli suostut." Amanda seisoi paikoillaan hetken mietteliäänä. Hän kaipasi menoa takaisin kentälle ja jotain tehtävää mutta hän ei ollut varma miten Daniel suhtautuisi. "Jos se sopii niin puhun miehelleni." Amanda sanoi ja kääntyi huomatakseen Danielin seisomassa hänen takanaan seuraamassa keskustelua.
"Mene vaan. Tiedän ettet pidä aloillaan olemisesta." Daniel sanoi hymyillen. Amanda kääntyi Henriin päin ja sanoi: "Odota hetki, käyn pakkaamassa ja tulen sitten." Amanda pakkasi matkatavaransa, puki työ vaatteensa ja käveli sitten takaisin ovelle.
"Nähdään parin päivän päästä." Hän sanoi Danielille, joka suuteli häntä ja käveli sitten ulos ovesta. Hän käveli Henrin autolle ja nousi sisään katsellen taloaan Henrin lähtiessä ajamaan kohti päämajaa. Hän ja Daniel asuivat yhdessä ostamassaan pienessä omakoti talossa Helsingin laitamilla. Amanda istui hetken hiljaa muttei kyennyt estämään itseään kysymästä Henriltä: "No onko Toni kunnossa?" Amandan syke kiihtyi hänen odottaessaan Henrin vastausta. Henri katsoi häntä hetken kummastuneena ja vastasi sitten:
"On hän kunnossa, miksei hän olisi." Amanda istui hiljaa nojaten käteensä niin että peitti silmänsä.
"Kuinka niin?" Henri kysyi.
"Kun... kunhan ajattelin." Amanda vastasi hiljaa. Henri nyökkäsi sanomatta mitään. He ajoivat sisälle porteista, jotka johtivat päämajan alla olevalle parkkipaikalle. Amanda pani merkille pihalla seisoskelevien vartioiden määrän lisääntyneen. Henri parkkeerasi auton ja he nousivat hissillä ylös ensimmäiseen kerrokseen. Heille suoritettiin tarkastus, jonka jälkeen he lähtivät kohti ylimmässä kerroksessa sijaitsevaa Tonin huonetta. Amanda koputti oveen, ennen kuin astui sisälle. Toni istui pöytänsä takana murheellisen ja väsyneen näköisenä. Amanda arvasi etteivät lähiaikojen tapahtumat olleet tuoneet Tonille ainakaan kehuja.
"Amanda Karonen ilmoittautuu takaisin palvelukseen." Amanda sanoi virkeästi vaikkei ollut lähiaikoina nukkunut läheskään niin paljon kuin olisi pitänyt.
"Mukavaa että toimit taas kanssamme." Toni vastasi hymyillen hieman. Amanda värähti muistaessaan kalliolla seisovan verisilmäisen Tonin. Se on vain uni piru vie. Ei se tarkoita mitään. Amanda ajatteli vihaisesti.
"Henri, tässä on sinun tehtäväsi. Raportoi kaikki löytämäsi minulle." Toni sanoi ojentaessaan Henrille kansion jonka jälkeen Henri käveli ulos huoneesta.
"Henri kertoi minulle että menen matkalle, mutta hän ei kertonut minne tai mitä tekemään." Amanda sanoi Tonille. Toni huokaisi ja nojautui taaksepäin tuolillaan. "Niin, sinä olet tavannut Ruotsin pääministerin muutamaan kertaan etkös olekin?" Amanda nyökkäsi. "Olemme ostaneet sinulle lennon Ruotsin jossa tehtävänäsi on yrittää saada pääministeriltä tietoa miksi hänen poikansa teki mitä teki ja kaikkea muuta mikä voi auttaa meitä tämän tapauksen kanssa." Amanda nyökkäsi.
"Onko varmasti viisasta lähettää minut sinne. Minä olen sentään se joka kuljetti hänen vangittua poikaansa sellistä toiseen." Amanda sanoi hieman hermostuneena. "Se on yksi syistä miksi lähetän sinut. Sinä voit kertoa hänelle että hänen pojastaan pidetään hyvää huolta ja että hän on täysin terve." Toni selitti. Kunpa hän olisikin terve. Amanda ajatteli Gustavin naurun kaikuessa hänen korvissaan.

"Hyvä on, milloin minun lentoni on." Amanda sanoi. Toni nappasi pöydältään kirjekuoren ja ojensi sen hänelle.

"Tuossa on kaikki ajat ja tarpeelliset tiedot. Raportoi minulle pari päivän päästä." Amanda nyökkäsi, kääntyi ympäri ja käveli ulos huoneesta. Amandan kävellessä poispäin Tonin huoneesta hän ajatteli vain yhtä asiaa: toivottavasti isä ei ole tullut yhtä hulluksi kuin poikansa.